

LEO WOUTERS EN DE OPLOSSING!

Leo Wouters en de Oplossing!

Hoofdstuk 1.

Bang. Hangen. Doelpunt. Met een fabuleuze trap draaide de bal in de rechterbovenhoek van het doel. De tijd die verstreek tussen het moment dat deze de rechtervoet van Leo Wouters verliet, en het moment dat een kleine 30 duizend Ajaxfans in het stadion uitzinnig van blijdschap en vol met emotie van hun stoel opsprongen, duurde nog geen 3 seconden. Deze seconden leken voor Leo wel een eeuwigheid. Al ware de bal een soort van vertrekkende raket, hij volgde deze tot de bal het net achter in het doel deed bollen. De verbaasde gezichten van de keeper en de verdedigers die om hem heen stonden zag Leo al niet meer.

‘Leo’, opstaan. ‘Je moet naar school’. Met een schrok, mede door verbazing en teleurstelling, ontwaakte de jonge Leo Wouters uit zijn tot op dat moment prachtige droom. Even, heel even maar, veinsde Leo een opkomende griep. Dat had hij, meerdere malen, overigens zonder succes, al eens eerder geprobeerd.

‘Ook deze maal zal dit niet lukken’, bedacht hij zich en dus kroop Leo uit zijn bed en liep hij al gapend naar de badkamer. Leo Wouters was het prototype van een gezonde Hollandse jongeman. Bijna 1.60 meter lang, een kleine 48 kilo schoon aan de haak, volgens zijn moeder beschikte hij over mooie diepe blauwe ogen, en was hij de rijke eigenaar van een grappig kuiltje in zijn kin. Iets wat de meisjes op school heel leuk en super interessant vonden. Zijn meestal open, spontane en zorgzame karakter maakte hem tot een van de populairste jongens op school en in de klas, al kon hij ook soms bot en chagrijnig overkomen, zeker als hij een voetbalwedstrijd had verloren. Zo vroeg in de morgen, iets wat Leo ook nu weer zag in de spiegel, stonden zijn blonde haren alle kanten op, alsof hij zojuist met een van zijn vingers in een op stroom staande stopcontact had gepeuterd. Nog voordat hij zijn thuis trainingspak van Ajax had aangetrokken, was de droom van dat prachtige doelpunt in de laatste minuten van een Champions League finale alweer vergeten door Leo.

‘Goedemorgen kleine man’ riep de vader van Leo uit de keuken. ‘Zin in school vandaag?’ Stomme vraag dacht Leo, ‘natuurlijk niet, ach, gaat wel’ riep hij terug terwijl hij zich op een eetkamerstoel hees. ‘Koffie en een peuk?’, vroeg zijn vader terwijl hij de woonkamer binnen kwam met een kop warme chocomel voor Leo en een

dampende mok koffie voor zichzelf. 'Doe maar een Whisky en een sigaar' antwoorde gevat Leo terug. 'Vanavond voetbaltraining?' vroeg de vader van Leo terwijl hij de chocomel op tafel neerzette. 'Ja, ik hoop dat het droog is, anders heb ik niet zo veel zin'. "Ach watje", antwoorde de zus van Leo terwijl ook zij zich aan de eettafel nestelde. 'Je wilt toch een beroemd voetballer worden, of niet' vroeg ze plagend. 'Plaag hem niet zo Carla' antwoorde Pap, 'anders herkent hij ons straks niet meer en kunnen we niet meedelen in zijn verworven rijkdom'. 'Sorry Messi' lachte Carla, en begon onderwijl aan een bruin bolletje met kaas. 'Zeg Pap', vroeg Leo, 'kun jij mij vanavond naar de training brengen'? 'Hoe laat moet je daar zijn jongen'? 'Nou', mompelde Leo terwijl hij een broodje met jam aan het smeren was, 'de training begint om 7 uur, maar ik wil er al iets eerder zijn om wat bij te schaven aan mijn vrije trappen met John, onze keeper'. 'Dus eigenlijk Pap, wil ik er om 18.30 wel zijn'. "Dat gaat dan niet lukken' antwoorde zijn vader, 'ik heb dienst tot 20.00 zeker, er staat nog een operatie gepland tot 19.30' maar die zal wel uitlopen, dat doen oogoperaties meestal'. 'Geen probleem" zei Leo, 'dan ga ik wel op de fiets'.

School was bepaald niet Leo zijn favoriete hobby. Hij deed zijn best, en hij was ook een van de betere in de klas, maar leuk vond hij het allemaal op school zeker

niet. Huiswerk maken had hij een broertje dood aan, de meeste leraren vond hij maar niets en het grootste deel van de vakken had hij heel weinig mee. Voetballen, voetballen en nog meer voetballen, dat was Leo zijn ding. Alleen tegen een muurtje, met zijn vriendjes op het schoolplein, op het grasveldje in de buurt, of natuurlijk bij zijn clubje, SV Laanwijk, waar hij op zijn twaalfde nu al een van de betere aanvallers was in de jeugd; daar kon de kleine Leo zijn energie in kwijt; school was gewoon een noodzakelijk kwaad.

Na het ontbijt kleepte Leo zich vlug aan, vandaag een witte joggingsbroek, een wit met blauw gestreepte trui van PUMA en een paar half afgetrapte gympies van NIKE, poetste zijn tanden, maakte zijn bed een beetje op, en rende weer naar beneden om naar school te gaan. Hij was natuurlijk weer eens wat te laat. 'Leo', riep zijn vader hem nog na, 'vergeet niet je drinkfles, die staat nog in de ijskast', maar Leo was al in de tuin.

Het gezin bewoonde een leuke vrijstaande woning, aan een rustige straat, met in deze tijd van het jaar een overvloed aan groene bladeren aan de grote kastanjabomen die gelijkmatig zowel aan de rechterzijde als aan de linkerzijde van de straat stonden opgesteld, in het landelijk gelegen dorpje Laanwijk, tussen Amsterdam en Utrecht, dichtbij Hilversum. Het gezin was hier net geen 5 jaar geleden komen wonen, toen

dokter Wouters een mooie promotie kon maken als leidend arts binnen de afdeling Oogheelkunde van het Amsterdam Medische Centrum. Dokter Wouters, in de wereld van de Oogheelkunde een zeer gerespecteerde Arts, die al overal in de wereld lezingen en congressen had voorgedragen, kon via een bevriende makelaar de vrijstaande woning uit het begin van de jaren 70 voor een mooie prijs overnemen. De eerste reacties van het gezin waren niet zo heel positief. De beide kinderen, Carla en Leo, hadden hun vriendjes en vriendinnetjes thuis in Maastricht, moeder Amber had haar werk als juridisch medewerkster binnen een advocatenfirma en haar dansclub, maar dokter Wouters kon zijn gezin, met wat omkopingen, beloftes en een mooi toekomstperspectief, toch zo ver krijgen dat het hele gezin Maastricht achter hen liet en hun intrek namen in de woning aan de Rozentuinstraat in Laanwijk. 'Van de hemel in de hel', noemde Carla de woning, het dorp en alles eigenlijk, de eerste weken en maanden na de verhuizing.

'Ga je ook nog trainen vanavond' vroeg Leo aan zijn vriendje Maarten, terwijl ze samen naar school fietsten. 'Nee, ik kan niet' antwoorde Maarten enigszins teleurgesteld terwijl hij zijn best moest doen om zijn fiets recht te houden in de stevig voorjaarswinden die over het vlakke landschap waaide, 'mijn moeder moet

ook werken en dus moet er iemand thuisblijven voor mijn kleine broertje' klaagde Maarten. 'Heb je niets aan, zo een klein broertje' antwoorde Leo. 'Nee, alleen maar lastig' counterde Maarten. 'Jij gaat wel vanavond' vroeg Maarten aan Leo boven het gehuil van de wind uit 'Ja, ik moet wel op de fiets, maar ik ga wel'. De trainer van het voetbalteam waarin de beide jongens speelden had al een aantal malen duidelijk gemaakt dat wie niet traint, ook niet speelt in de weekenden. En ook al had Leo een gruwelijke hekel aan trainingen, speciaal als er zo veel wind stond, een wedstrijd naast de basis staan was voor Leo een niet te accepteren idee. Dus dan maar trainen, ook al was het koud en winderig.

Leo was bovendien de sterspeler van het team. Het team had dit seizoen nu 7 wedstrijden gespeeld, 6 gewonnen, een gelijk, met 4 doelpunten van Leo, en 2 van zijn beste vriend Maarten. Met zijn twaalf jaar was Leo ook redelijk groot en sterk, zeker voor zijn leeftijdsgenootjes, en zeker net zo ambitieus als zijn vader. Hij moest en zal profspeler worden, het liefst bij Ajax of Barcelona, iets op een minder niveau deed hem al teleurstellend kijken en was gewoon niet mogelijk in het hoofd van de talentvolle topscoorder. Eerst Ajax, dan Barcelona was zijn toekomst, geen twijfel mogelijk. Het Nederlands elftal was natuurlijk ook mooi, maar spelen in het

magische blauw en rood, in dat geweldig mooie stadion, was zijn ultieme droom.

Nadat het gezin in Laanwijk was komen wonen, waren de eerste maanden voor hen allemaal moeilijk geweest. De beide kinderen moesten wennen aan hun nieuwe school, al gingen ze gelukkig wel naar dezelfde, hun moeder miste haar oude collega's en werkzaamheden, en hun vader had ondanks zijn nieuwe functie en omgeving toch ook veel moeite met de andere mentaliteit van de mensen, het verschil in cultuur en de toch veel directere manier van communiceren, zowel in de buurt als op zijn werk in het Ziekenhuis. Gelukkig had het gezin fijne burens aan beide kanten en woonde de broer van hun vader redelijk dicht in de buurt, ook in Laanwijk.

De pauzes op school werden door Leo en Maarten gebruikt om te voetballen. Maarten in het Veld was net als Leo 12 jaar jong. Hij was net als Leo al vrij lang voor zijn leeftijd, wel iets kleiner dan Leo, en had krullend donkerbruin haar. In tegenstelling tot Leo was hij een fan van F.C. Utrecht, wat vaak tot mooie, soms ook minder mooi maar ronduit agressieve, gesprekken tussen de beide jongens leidde. Nadat de familie Wouters in de straat waren komen wonen, waren de beide jongens al snel beste vrienden geworden. Over het algemeen woonden er in de straat wat oudere families,

waarvan de kinderen of al het huis hadden verlaten, of die stukken ouder waren dan Maarten, dus de komst van een leeftijdgenoot, ook al was deze een fan van Ajax, was voor Maarten een leuke bijkomstigheid.

Vaak voetbalde de jongens met z'n tweeën, maar heel soms ook met andere jongens of een enkel meisje. Wel zorgde Leo en Maarten ervoor dat zij beide in hetzelfde team werden gekozen bij het spelen van een partijtje waardoor de kans op winnen bij het andere team al bij voorkeur een kansloze missie was. Leo als spits, en Maarten als aanvallende middenvelder, waren een goed en sterk duo. Zowel in teamverband op School als ook bij hun club, waren de beide veruit de betere spelers en zou het niemand verbazen als ze beide ook het eerste team van de club in de toekomst zouden kunnen halen. Leo was de meest technische en doelgerichte van het duo, Maarten was beter in het geven van strakke ballen over lange afstand en kon geweldig met zijn traptechniek vrije trappen en hoekschoppen nemen.

'Ik vind die leraar Nederlands echt een vreselijke vent' mopperde Leo op de weg terug naar huis tegen niemand in het bijzonder. De beide onafscheidelijke maatjes hadden deze schooldag ook weer overleefd en waren fietsend onderweg naar huis. 'Gaan we bij mij een koekje eten en wat drinken en dan naar het voetbalveldje', vroeg Maarten tijdens het fietsen aan Leo

‘Ja, kunnen we doen’ antwoorde Leo. De wind was iets afgenomen waardoor de 7 kilometer tussen school en het huis waar Maarten met zijn vader, moeder en jongere broertje woonde, snel was afgelegd. De woning van de familie lag schuin aan de overkant waar de familie Wouters hun intrek in hadden genomen. De woning zelf was zo goed als identiek als deze van de Wouters, alleen had Maartens’ vader als hobby tuinieren en was daarom de tuin veel mooier dan die van de familie Wouters. Niet dat dit de beide jongens ook maar een beetje interesseerde trouwens. Tuinieren was voor oudere mensen en het enige waar de beide voetballertjes ook maar een beetje in de buurt van groen kwamen, was het gras van een voetbalveld. Voetballen was nu eenmaal voor de beide jongens hun lust en leven.

‘Leo, kun je na afloop van de training even bij me komen’, vroeg de trainer tijdens het afsluitende partijtje van deze maal de basisspelers tegen de reserves. ‘Het duurt niet lang, 10 minuten’. Na afloop van de training liep Leo naar het provisorische kantoortje van zijn trainer, al was dit niet meer dan een houten hokje, aangeplakt tegen de kantine van de voetbalvereniging. ‘Ga maar zitten Leo’, ik heb leuk nieuws voor je’. Leo pakte een van de houten stoeltjes die in het hokje stonden en ging zitten, zich afvragend wat het nieuws

zou zijn. ‘Kijk’, begon trainer Van Dalen, ‘ik ben gisteravond gebeld door onze voorzitter van de club, en die op zijn beurt was weer gebeld door een oude vriend van hem die jeugdcoach is bij Ajax’, Leo schoof iets naar voren, terwijl de trainer een moment van stilte inlaste voor het effect, ‘je zult een van deze dagen zelf ook nog wel een brief met een uitnodiging krijgen, maar ik wilde graag degene zijn die je het, hoop ik toch, goede nieuws als eerste verteld, ‘Ajax heeft je nu een aantal malen bekeken en ze willen je uitnodigen voor een proeftraining’. Even, en dat gebeurde Leo niet vaak, kwam er geen geluid uit zijn keel, maar bijna onmiddellijk gevolgd door een schreeuw van blijdschap en een sprong van vreugde ‘Yes’, schreeuwde Leo, ‘Yes, yes’, Leo sprong en rende door het klein kantoortje van zijn trainer, glimlachend en trots gadeslagen door de man die hem de afgelopen jaren misschien wel harder had aangepakt dan zijn teamgenoten. ‘Nou, zo te zien ben je wel blij met dit bericht’ glimlachte de coach. ‘Ik wil niet ook de boodschapper van de duivel zijn Leo’, ‘maar ik hoop dat je wel begrijpt dat dit alleen maar het begin is, dit is een proeftraining, een mooie kans maar ook zeker niet meer dan dat’, Leo was inmiddels weer gaan zitten en keek zijn coach glimlachend aan’, ‘snap ik coach, nu moet ik het zelf doen’, maar dit is wat ik wil en ik zal er alles aan doen om binnen te komen”.

‘Super’, zei de coach, ‘van mijn kant zal ik je steunen en helpen waar ik kan, maar op het einde komt het op jezelf neer’, vertelde de coach nu serieus kijkend, ‘Als je vader niet mee kan dan ga ik met je mee, geen enkel probleem en ik doe dit omdat ik zeker geloof dat je het aankan, maar alleen als je het echt wil en er alles voor laat staan’, als je denkt dat je met dezelfde inzet als hier het ook bij Ajax red dan hoeven we niet eens naar Amsterdam te rijden’, Leo knikte en dacht even na, ‘mag ik nu gaan, ik wil het graag thuis vertellen’, ‘natuurlijk zei zijn coach, ‘fiets voorzichtig en ik hoor wel van je wanneer je de training in Amsterdam zult hebben’. Het klein stukje lopen van het kantoortje naar de fietsenstalling gaf Leo kort het gelukzalige gevoel alsof hij boven de grond zweefde. ‘Ajax’, dacht hij bij zichzelf.

Hoofdstuk 2.

‘Goedemorgen kids’, riep Dr. Wouters van beneden aan de trap naar de bovenverdiepingen. ‘Ik ben naar het ziekenhuis, als alles goed gaat zal ik zo rond etenstijd weer thuis zijn’. Een reactie van boven kwam er natuurlijk niet maar dat was niets bijzonders. Zowel zijn vrouw als de beide kinderen leden aan een vreselijke vorm van ochtendhumeur. Voor het ontbijt was er dan

ook met geen van drieën een normaal gesprek te voeren. ‘Niet erg’, dacht Dokter Wouters, hij hield wel van de stilte zo vroeg in de morgen. Terwijl hij naar buiten keek en zag dat het zacht regende, dacht hij alvast aan de eerste operatie van deze dag. Een jong patiëntje met een Keratoconus aandoening had zijn expertise nodig vandaag. Keratoconus is een oogaandoening waarbij het hoornvlies langzaam dunner wordt en een kegelvormige vervorming ondergaat. Het is geen zeldzame aandoening maar wel een vervelende. De gevolgen van deze zijn het beste te illustreren met enkel lichtpunt in een donkere achtergrond. De persoon met Keratoconus ziet in plaats van een punt, een patroon van meer dan 100 verschillende uitwaaiierende lichtpunten door de onregelmatige cornea. Deze soort van operatie was tegenwoordig goed uit te voeren door het gebruik van corneal crosslinking waarbij het weefsel in de oog stugger wordt en er een verdere uitstulping van de conus kan afremmen of zelfs stoppen. Gelukkig was door de jonge leeftijd van het patiëntje het laatste het geval, waardoor hij binnen een paar weken weer de beschikking zou hebben over beide goede ogen.

De 40 minuten rijden tussen de woning van de familie Wouters en het Ziekenhuis waren voor dokter Wouters altijd momenten van bezinning. Zijn favoriete band U2 hard uit de luidsprekers, als de mogelijkheid zich

aandiende flink doorrijden en even geen patiënten, vergaderingen, gezeur van de kinderen of zelfs de stem van zijn vrouw, momenten van totale tevredenheid. In een bijzonder goed humeur parkeerde Dokter Wouter dan ook vrolijk fluitend zijn auto in de aan hem toegewezen parkeerplaats aan de linkerkant naast het ziekenhuis. Terwijl hij uitstapte en zijn tas met de benodigde spullen voor vandaag van de achterbank verzamelde zag hij in zijn ooghoeken een man en een vrouw die op hem af kwamen lopen, beide gekleed in een ruim zittende geelgroene regenjas, en hem vervolgens aanspraken. “Dokter Wouters, vroeg de vrouw op een wat zeurderige toon, ‘Ja, dat ben ik, bevestigde hij’, wat kan ik voor uw doen, wie bent u?’ Ditmaal was het de man die sprak, een wat donkere onheilspellende stem, vertelde Dr. Wouters later aan zijn vrouw thuis, ‘Dokter, wie wij zijn is niet zo heel belangrijk op het moment, dat komt later wel, wij willen even uw aandacht voor een paar minuten’. Frank Wouters was altijd ruim op tijd voordat zijn dienst begon, maar hier op een natgerogene parkeerplaats, met een vervelend koud windje, had hij nu niet bepaald veel zin om 2 vreemdelingen te woord te staan die hem onaangekondigd wat wilde vragen, ‘Eigenlijk niet, het spijt mij, U kunt een afspraak maken met mijn team assistent of eventueel vragen om een consult, even

aangenomen dat u medische vragen heeft'. Iets achter in het hoofd van Dr. Wouters waarschuwde hem dat deze beide typjes geen genoegen namen met zijn antwoord. De glimlach van de man, duidelijk zichtbaar boven de kraag van de regenjas, had Dr. Wouters eigenlijk al genoeg moet vertellen. 'Wij zijn geen patiënten Dokter, en om uw assistent te vragen of uw tijd heeft zit ook niet echt in onze planning'. Ondanks dat Frank Wouters een vrij grote man was, hij was bijna 1.90 meter lang, niet heel licht, bijna 85 kilo, en toch ook redelijk sportief, hij had jaren aan racefietsen en tennis gedaan, en eigenlijk alleen maar met de beide intensieve sporten gestopt vanwege de verhuizing van Limburg naar Utrecht, was hij geen partij voor de vrouw die hem met een grote kracht en behendige snelheid tegen zijn eigen auto aan duwde, haar rechteronderarm tegen zijn keel houdende, terwijl zij met haar linkerhand de jas van de Dokter in een ijzeren greep vasthield 'Laten we even opnieuw beginnen Dr. Wouters', zei de man. 'Wij willen graag even een paar minuten van uw ongetwijfeld kostbare tijd', wilt u ons dit geven alstublieft?'. Het antwoord van Frank Wouters kwam enigszins piepend ergens uit zijn keel, 'Het lijkt erop dat ik niet veel keus heb', kunt u eerst aan uw partner vragen of zij mij los kan laten, dat praat makkelijker'. De man keek even naar links en de arm van de vrouw schoof langzaam naar beneden,

klopte even wat denkbeeldige regendruppels weg van de jas van Dokter Wouters, en liet direct ook vervolgens zijn jas los. 'Vergeeft U mijn collega haar wat botte reactie dokter, ze is niet gewend dat mensen haar iets weigeren'. 'Wat wilt u van me'? Vroeg Dokter Wouters. 'Dat zal ik u vertellen Dokter; ik zal het kort houden'. 'Wij, en wie wij zijn moet u voor het moment maar even voor lief nemen, werken voor een, laat ik zeggen, niet Nederlands farmaceutisch bedrijf'. 'Dat is fijn voor u', onderbrak Dokter Wouters de man', dan nogmaals, wat wilt u van me?' De rechtervuist van de vrouw raakte Dokter Wouters precies vol in zijn maag en hij sloeg dubbel, wankelend tegen zijn eigen auto aan. 'Dokter Wouters, heeft niemand u ooit gezegd dat het onderbreken van iemand tijdens een gesprek zeer onbeleefd is?' 'Als u mij nogmaals onderbreekt blijft het niet bij een vriendelijk duwtje, zullen we afspreken dat u dit niet meer doet tot dat ik klaar ben met mijn introductie en U duidelijk vertel dat ik klaar ben?' Al happend naar adem kon Dokter Wouters alleen nog maar knikken, 'fijn, waar was ik, oh ja, wij werken dus voor een niet Nederlands farmaceutische onderneming, en onze client, waarvan u zult begrijpen dat ik de naam even niet bekend maak, zou het zeer waarderen als U volgende week, om precies te zijn op dinsdag en woensdag, 14 en 15 April, tijdens een congres waar U

ook bij aanwezig zult zijn in Londen, een positieve mening zult geven over het aanschaffen en gebruik van een nieuwe yttrium-aluminium-granaat, of in uw vak als ik zo vrij mag wezen een Yag-Laser genoemd, die daar gepresenteerd zult worden?'. Terwijl Frank Wouters langzaam weer normaal aan het ademen begon te denken, keek hij al vragend naar de man. "Oh, sorry Dok, ik ben klaar, u mag nu weer spreken". "Ik weet heel goed wat een Yag-Laser is, maar waarom zal ik dat doen, de huidige Fotona modellen werken heel goed, wij gebruiken deze ook in het Ziekenhuis, zijn relatief goed in prijs en bovendien heeft ons Ziekenhuis een service contract met de producer". De glimlach van de man werd iets groter, de stem iets donkerder, "Omdat, Dokter Wouters, wij u dat vriendelijke vragen!". "Luister", zei Dokter Wouters, "Zelfs al zou ik dat doen, dan nog heeft dat geen enkele zin, mijn collega's weten dat ik een groot fan ben van de Fotona producten, ik heb er al verschillende lezingen over gehouden en artikels over geschreven, u zult begrijpen als ik nu een negatief beeld zou gaan scheppen en een veel te positieve over een nieuwe fabrikant, wie dit ook mag wezen, mij dit nogal ongeloofwaardig zou maken, 'daarnaast, ik ben maar een klein radartje in het wiel, de uiteindelijk beslissing of er nieuwe of andere Lasers komen bij ons in het Ziekenhuis ligt bij het dagelijks Bestuur". De man

in de regenjas stak even een sigaret op, blies de rook richting het gezicht van de dokter en glimlachte nog breder, “Inderdaad Dokter, maar niet uw probleem en ook niet uw verantwoording, U doet gewoon wat wij vragen en de rest komt vanzelf, hebben we een afspraak?”

Omdat Frank Wouters de opkomende operatie van zijn patiënt veel belangrijker vond dan een eventuele aangifte bij de politie of het melden van het voorval bij de beveiliging van het Ziekenhuis, maar ook omdat hij niet onder de indruk was van de man en de vrouw, besloot hij er verder niets mee te doen. Doktoren of medici zijn wel vaker slachtoffer van ongewenste druk van buiten, soms omdat een operatie niet goed was afgelopen, een patiënt niet tevreden is met het verbetertraject, familieleden van een patiënt toch even verhaal willen halen, in positieve zin of negatieve zin, of omdat commerciële belangen soms niet op dezelfde lijn zitten als medische belangen. Ook al was het de eerste maal dat hij op deze vervelende manier was bejegend, hij besloot het gebeurende maar onder de noemer ‘Gebeurd iedereen wel eens’ te schuiven en het proberen te vergeten.

De oogoperatie van zijn patiënt was goed verlopen. Het 12-jarig jochie had zich dapper en goed gedragen en de corneal crosslinking was een succes geweest. Opnieuw.

Dokter Wouters was samen met zijn collega Dr. Eberhard Spoerl van de Universiteit Dresden een van de pioniers geweest die deze vorm van operatief behandelen had mee helpen ontwikkelen. De eerste patiënt die deze behandeling onderging was toevallig ook een 12-jarig jochie, dat was in 1997 geweest, en sindsdien had Dokter Wouters tientallen kinderen, overal ter wereld, kunnen behandelen op deze manier. Hij had zelfs voor deze techniek een onderscheiding mogen ontvangen, iets waar Dokter Wouters natuurlijk trots op was, maar was wat hem betreft niet nodig geweest. Hij deed zijn werk voor zijn patiënten, met liefde en met de kennis die hij in al die jaren had opgedaan. Onderscheidingen waren voor uitvinders en belangrijke personen vond Frank Wouters, niet voor Doktoren of Medici.

Terwijl Dokter Wouters na een goed verlopen dag weer naar huis reed, zelfde ritueel als de weg naar het Ziekenhuis, de stem van Bono hard door de luidsprekers, kon hij alleen maar denken aan het opgewonden telefoontje die hij tijdens een koffiepauze ontving van zijn zoon. Hij had zijn vader iets belangrijks te vertellen, wilde dit niet door de telefoon vertellen, maar aan de stem van zijn zoon kon hij wel uitmaken dat het iets fantastisch moois moest zijn. Leo, zo vond hij, was net zijn vader geworden in de afgelopen jaren,